

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a close embrace. The man, with short brown hair and a beard, is wearing a dark blue blazer over a black shirt. The woman, with long red hair, is wearing a grey lace-trimmed top and large hoop earrings. They are standing in a room with a stone fireplace and a chandelier in the background.

Cathy Williamsová
Nové karty
ve hře

CATHY WILLIAMSOVÁ

NOVÉ KARTY VE HŘE

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příbězích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

NOVÉ KARTY VE HŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bound by Her Baby Revelation

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Cathy Williams

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2296-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2297-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2298-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kaya tiše vešla do domu. Byla k smrti vyčerpaná a byla jí zima. Cítila, jak únorový mráz pronikl přes několik vrstev oblečení a štípe ji i do prstů na rukou a nohou. Pálily ji tváře, nespala už čtyřicet hodin a teď si jen přála vrhnout se do postele a dalších sto let spát.

V hale svítilo světlo.

Že bys zapomněla zhasnout?

Než přede dvěma měsíci odjela z Kanady na Nový Zéland, udělala si seznam toho, na co nesmí zapomenout. Pochybovala, že by v něm byla zmínka o světle v hale, ale paní Simpsonová, její nejbližší sousedka, měla klíče od domu. Možná přišla zkontrolovat dům a zapomněla zhasnout ona.

Na tom teď ale nezáleželo. Důležité bylo spát.

Hodila kufry na zem, svlékla se z kabátu a vyzula z bot, protáhla si bolavé svaly a vyšla po schodech do patra. Zнала dům jako svoje boty, protože v něm díky laskavosti a štědrosti Julie Anne prožila celé tři roky.

Na univerzitě se jí dařilo jen tak tak vycházet s penězi. Brala všechny brigády, které našla, aby zaplatila ubytování a další výdaje. Když se vrátila domů s těžce vydřeným diplomem, zjistila, že si nemůže dovolit pronájem, protože nemá dost peněz na zálohu.

Kdyby matka stále pronajímala jejich bývalý byt ve městě, bylo by všechno v pořádku, ale Katherine

Hunterová se se svým novým manželem odstěhovala na Nový Zéland. Vydat se za ní s prosbou o pomoc vůbec nepřicházelo v úvahu, byla to až úplně poslední možnost, kterou Kaya ani nechtěla zvažovat. Její matka zřejmě po celoživotních zklamáních ze vztahů s bohatými muži, kteří o ni neměli skutečný zájem, konečně našla toho pravého. Nechtěla zkoušet pevnost jejich manželství žádostí o podporu. Matka neměla žádné vlastní peníze, které by jí mohla půjčit, a její nový manžel, i když vcelku laskavý a milý, neměl dost prostředků a popravdě řečeno asi ani chuti živit nevlastní dceru, kterou sotva znal.

Nabídka Julie Anne, že u ní může bydlet zdarma, proto přišla jako dar z nebes. Nikdy nepřestala děkovat osudu za pomoc v podobě laskavého zásahu ženy starší, než byla její vlastní matka.

Zastavila na schodech a se slzami v očích na ni chvilku zavzpomínala. Ani dnes nechápala, jak mohl někdo tak zdravý a plný života zemřít bez sebemenšího varování. Když jí zavolali, že Julie Anne převezli do nemocnice ve Vancouveru, byla právě v práci. Julie Anne si jako každý pátek povídala s Louise, vedoucí azylového domu, smála se... a během několika vteřin zkolabovala. Když jí to Louise vyprávěla, sotva dovedla souvisle hovořit.

Odspěchala tedy do nemocnice. Stačila tam dorazit dost brzy na to, aby mohla svoji přítelkyni držet za ruku a naposledy jí povědět, jak moc ji miluje. Pak už jen bezmocně sledovala, jak navždy vyhasíná životní síla, která po léta inspirovala tolik lidí. Jen matně vnímala, co jí povídá lékař o mrtvici a o tom, jak už bylo příliš pozdě zasáhnout. Podrobnosti ji koneckonců ani nezajímaly, pochopila jen tolik, že Julie Anne navždy odešla.

Dnes jí připadalo, jako by tehdy proplakala celou

věčnost. Trvalo týdny, než si její smrt naplno připustila. Plakala za ztracenou přítelkyni, kterou, jak o něco později s překvapením zjistila, neznala ani z poloviny tak dobře, jak vždy věřila. Odhalení, která přišla po její předčasné smrti, mohla jen přijmout, protože jinou možnost ani neměla. Když se nad tím s odstupem zamyslela, usoudila, že vlastně ani není možné někomu doopravdy znát. Smířila se se smutkem z poznání, že k ní Julie Anne nebyla tak upřímná, jak vždy věřila, a soustředila se jen na to dobré, co jí darovala.

Navzdory věkovému rozdílu jí byla průvodkyní životem i nejlepší přítelkyní. Zнала ji už z dob, kdy se s matkou přestěhovaly do kraje severně od Vancouveru, kde si její matka našla práci. Na dobu, která tomu předcházela, si Kaya sotva pamatovala. Bylo jí tehdy sotva šest. Léta nejútlejšího dětství prožila s rodiči na Aljašce, odkud pocházel její otec. Po jeho smrti se přestěhovaly tam, odkud pocházela její matka, a Julie Anne se postupně stala neoddělitelnou součástí jejich životů. Jako malou ji často hlídala a později ji vzala pod křídla a starala se o ni vždy, když byla Katherine Hunterová pryč se dalším bohatým nápadníkem.

Matka nikdy neměla ve zvyku omezovat svůj společenský život kvůli dítěti. Hned po návratu do Kanady se spojila se všemi svými známými, i když jich po více než deseti letech na Aljašce mnoho nezbylo. Brzy zjistila, že pokud bude potřebovat pomoc s malým dítětem, je Julie Anne velmi užitečná chůva.

Nemýlila se. Julie Anne byla veselá, ochotná a vždy ochotná pomoci. V mnoha ohledech byly jejich životy tak dlouho a tolika různými způsoby propletené, že byla pro Kayu mateřskou postavou více než její vlastní matka.

Kaya potlačila vlnu vzpomínek a tiše zamířila do ložnice. Bez přemýšlení se začala svlékat z několika

vrstev oblečení. Tlustý nepromokavý kabát a kožené boty odhodila už v předsíni, teď si přes hlavu přetáhla tlustý svetr, pak top s dlouhými rukávy. Zůstala tak jen v tričku a volných, pohodlných tepláčkách, které si oblékla na let z Nového Zélandu. Čtrnáctihodinový pobyt na sedadle v ekonomické třídě vyžadoval oblečení, které umožňovalo pohyb v omezeném prostoru, zejména při její výšce.

Ukázalo se, že v domě je tepleji, než čekala. Nevyzpytatelné počasí přineslo od Aljašky až po Floridu nečekané množství sněhu. Cesta autobusem z Vancouveru, která měla zabrat necelé dvě hodiny, se protáhla na tři. Nechtěla o tom ale příliš přemýšlet, důležité bylo, že tu nemrzla.

S myšlenkami na postel odložila sprchu na ráno, otevřela dveře, zívla a promnula si oči. Chtěla se jen svalit na matraci, přikrýt se peřinou a zavřít oči. Protože ani nerozsvítila, teprve se zpožděním se uvědomila, že v temné ložnici je ještě někdo... že ten někdo spí v její posteli... a že je to muž...

Nechápala, jak se ocitl v jejím domě a pokoji, natož v její posteli. Nabízely se jen dvě možnosti, buď utíkat, nebo bojovat.

Vybrala si tu druhou.

Leo neslyšel tiché otevření předních dveří a necítil ani krátký závan ledového větru, zato slyšel zvuk kroků, které se po kobercem pokryté chodbě tiše blížily k ložnici. Dveře chodby vedly do různých pokojů, včetně jednoho, který byl z neznámých důvodů zamčený.

Co to sakra...?

Byl v městečku už šestatřicet hodin a od první chvíle trpce litoval, že se sem vůbec vydal. Všechny formality mohl snadno vyřídit ze své pohodlné, luxusní

newyorské kanceláře. Místo toho se rozhodl vydat na cestu, o níž ani nevěděl, co jej k ní přimělo. Rozhodně netoužil poznávat život maloměsta v srdci Britské Kolumbie a necítil ani nutkavou potřebou rozlehlých prostor. Krajina, přinejmenším to málo, co z ní zatím stačil zahlédnout, sice byla úchvatná a majestátní, ale Leo byl městský člověk, který se cítil nejlépe v džungli ulic a stínu mrakodrapů. Jeho domov byl tam, kde se vydělávaly velké peníze a uzavíraly obchodní dohody.

Usoudil, že je sem přivedla obyčejná zvědavost. Přicestoval sem soukromým letadlem a robustním terénním vozem, který na něj čekal na letišti. Sotva ale dorazil, rozhodlo se místní počasí ukázat svoji odvrácenou tvář. Začalo sněžit a bylo jasné, že bouře hned tak neskončí. Jen tak tak se stačil v místních obchodech zásobit jídlem a pitím, a od té doby byl zavřený v domě, bez připojení k internetu a s dostatkem času litovat, že podlehl pokušení pohlédnout do tváře své minulosti.

Poslední, po čem uprostřed noci toužil, byl spor s někým, kdo se vloupal do domu, aby se v něm skryl před počasím.

Zůstal tedy ležet a jen čekal, jak se situace vyvine. Sotva se ale otevřely dveře, zjistil, jak moc se mýlil, když počítal, že v nich spatří nějakého místního pobudu nebo pár opilých dospívajících. S vetřelcem takového kalibru by si snadno poradil.

Byl pevně přesvědčený, že by si poradil s každým. Těžké dětství v domově ho naučilo, jak spoléhat sám na sebe. Od chvíle, kdy se naučil chodit, se o sebe musel starat sám. Už jako dítě se musel smířit s tím, že mu nikdo nikdy nepřijde na pomoc. Jeho srdce se zatvrdilo tak, že jej teď nic nemohlo vyvést z míry. Když se tedy posadil na posteli, byl každý sval v jeho těle připravený k akci a smysly v plné pohotovosti.

Nehybně vyčkával jako dravec na první krok své kořisti.

Dveře se otevřely.

V pokoji byla tma, i beze světla ale ihned poznal, že tajemný vetřelec je žena.

„Kdo sakra jste a co děláte v tomto domě?“ zaznělo ode dveří.

Nedostal čas na vyslovení vlastní otázky, která by byla úplně stejná jako ta, kterou po něm vrhla neznámá příchozí. Teprve teď se rozsvítilo světlo pod stropem a Leo na pár vteřin oněměl při pohledu na rozzuřeného anděla pomsty, který jej od prahu propíchoval pohledem. Byla vysoká, štíhlá, s dlouhými tmavými vlasy, které jí splývaly po ramenou zpod vlněné čepice. Už od prvního pohledu mu připadala neobvykle krásná.

„No?“ zeptala se a založila ruce na prsou. Zůstala stát na prahu, aby mohla snadno prchnout a zabouchnout dveře, kdyby se na ni pokusil vrhnout.

Chytrý tah, pomyslel si bezděky. Instinkt mu velel odhrnout peřinu a vyskočit z postele, nakonec ale zůstal, kde byl.

„Na to stejné bych se mohl zeptat já vás,“ odsekl.

„Jak jste se dostal do domu?“

„Legálně.“

„Vím jistě, že to je lež! Nevím, kdo jste a ani co tu děláte, ale chci, abyste okamžitě odešel!“

Zajímavé, pomyslel si Leo. Nelíbil se mu pocit, že jej její slova zaskočila. „Vyhodila byste snad chudého pocestného ven do vánice?“ optal se ironicky a okázale při tom přehlížel zlost, která se zračila v její tváři.

„Bez váhání!“

„Asi si musíme trochu promluvit.“ Teprve teď odhrnul příkrývku a vstal z postele.

„Ani o krok dál!“

„Nebo co?“

„Nebo...“

Chvilku se měřili pohledem. Kaye srdce bušilo tak silně, až se jí těžko dýchal. V její posteli ležel nejpřítažlivější muž, jakého kdy spatřila. Měl zlatavou pleť, vlasy podobně tmavé jako ona a rysy tak klasicky dokonalé, že mohl být oživlou sochou.

Je úplně nahý?

Vyschlo jí v ústech. Jeho oblečení leželo rozházené vedle postele. Už na první pohled poznala, že to není levná konfekce. Kabát vypadal jako z pravého kašmíru. Pocítila zmatek a zaváhala. Ve vzduchu mezi nimi se stále vznášela její prázdná hrozba.

„No?“ pobídl ji. „Ne, zapomeňte na to. Nemám tušení, co se tu děje, ale asi to stojí za vysvětlení... Rozhodně se ale nehodlám vracet do té vánice.“ Konečně se před ní vztyčil v celé výšce.

Jen vytřeštila oči. I když byla o palec vyšší než většina mužů, o dobrou hlavu ji převyšoval. Byl samý sval, šlachy a vypracované břišní svalstvo. Černé boxerky mu visely nízko na bocích. Odhalovaly ploché břicho a kudrnatý tmavý porost, který sahal až k...

Olízla si rty a rychle odvrátila pohled, i tak ale pocítila palčivý nával vzrušení. Nečekaně zjistila, že neví, jak dál. Měl pravdu v tom, že jej nemohla vyhnat do sněhové bouře. Taxík, kterým sem přijela, byl vybavený sněhovými řetězy, i tak ale měl při jízdě potíže. Před domem si nevšimla žádného vozu, takže by neznámému zřejmě nezbylo než jít pěšky.

„Je pozdě a jsem unavená,“ oznámila mu stroze. „Jste v mé ložnici a chci, abyste odtud odešel. Je mi jedno, kam půjdete.“

„Ve vaší ložnici?“

„Nemůžu vás donutit odejít, protože jste větší

a silnější než já, ale nemyslete si, že z vás mám strach, protože to není pravda.“

„Myslíte si, že bych...? A co myslíte *svou* ložnicí?“

„Chci jen spát.“ Její vyrovnanost prohrála boj s nedůvěrou, zmatkem a čistým hněvem.

Leo zavrtěl hlavou, pročísl si vlasy a několik dlouhých, tichých vteřin ji jen propichoval pohledem. „Dobře,“ připustil nakonec. „Odejdu a nechám vám tenhle pokoj, i když nechápu, proč to dělám, když uvážím, že jste se mi vloupala do domu. Myslete si, že jsem blázen, když pomáhám dámě v nouzi.“

Vytřeštila oči a klesla jí brada: „Vloupala do *vašeho* domu?“ Její mysl ale už začínala pracovat a panika zvolna ustupovala plíživému strachu. *Ne! To určitě ne...!? To není možné, tak brzy...*

Leo nechal její otázku bez odpovědi. „Můžeme to probrat ráno.“ Zvedl ze země tričko, z opěráku židle džínsy. Chopil se i počítače s myšlenkou, že přes noc možná napíše pár zpráv, i když věděl, že bez internetového připojení je nebude moci odeslat.

„Jak, ráno?“ ozvala se.

„Myslím, že jste povídala něco o tom, že chcete spát.“ Odešel do přilehlé koupelny a nechal ji v pokoji samotnou. Podle jeho zkušeností bylo ticho nejlepší způsob, jak někoho přimět k hovoru. Když se do pokoje o něco později vrátil, pořád stála ve dveřích. Bránila mu v odchodu a z jejího těla doslova sršela zlost.

„Bydlím tu a chci vědět, proč tu jste!“ vykřikla. Když ji ale jen mlčky probodl pohledem, rozbolela ji hlava a zaváhala. Připadlo jí, jako by dovedl číst každou její myšlenku. Vzpomněla si, jak prohlásil, že do domu vstoupil *legálně*. Zvláštní volba slova ukazovala jediným směrem, ale Kaya jej zatím nechtěla sledovat. Mířil právě tam, kam se nechtěla vydat.

Odjela na Nový Zéland, aby navštívila svoji matku

a otčíma a unikla tak tíživé beznaději a smutku, který ji pronásledoval po smrti Julie Anne. Pracovala na dálku z Nového Zélandu na účetnictví pro řadu místních firem, ale kromě toho si prostě vzala volno. Bylo to poprvé, kdy se na matku obrátila s prosbou o podporu. Na druhém konci světa bylo navíc snazší zapomenout na to, co se odehrává v Kanadě. Musela se vypořádat s tím, co před ní Julie Anne tajila, a nejjednodušší bylo otočit se k tomu zády a zamést vše pod koberec.

„Kde jste byla?“ zeptal se Leo. Opatrně se k ní přiblížil jako lovec, který si dobře uvědomuje, že krásná šelma může při sebemenším podnětu zaútočit. „Ne, asi bych se tě měl nejdřív zeptat, jak se jmenujete.“

„Kaya.“

„Já Leo. Rád budu v této konverzaci pokračovat ráno. Mám dojem, že je toho k probrání víc.“

„Povídal jste, že jste se sem dostal legálně...“

„To ano...“ Sáhl do kapsy džínsů a ukázal jí klíč se štítkem.

„Potřebuju se posadit,“ hlesla.

„Vypadáte, že byste potřebovala víc než jen židli. Co kdybychom šli dolů do kuchyně a dali si něco k pití?“ Pokusil se ji uklidnit posunkem: „Ujišťuju vás, že se mě nemusíte bát. Můžeme teď probrat pár základních věcí, protože nejste jediná, kdo se chce na leccos zeptat. Pak se můžete vydat do téhle ložnice, zamknout dveře a jít spát.“

Omámeně přikývla.

„Chystáte se mi tu omdlít?“ optal se znepokojeně.

„Ne,“ zašeptala. „Nejsem ten typ, co omdlévá.“

„To rád slyším.“

Nechal ji, aby šla po schodech do kuchyně před ním. Cítila se jako vězeňkyně s dozorcem za zády, který dává pozor, aby se nepokusila o nějaký trik. V chodbě bylo chladněji než v pokoji, proto si znovu

vzala svetr, který předtím odložila na zábradlí. Když si ho oblékala, ani ji nenapadlo ohlédnout se po muži, který krácel hned za ní.

Má klíč. Legálně...

Samozřejmě už věděla, o koho se jedná. Muž, kterého našla ve své posteli, nebyl náhodný cizinec. Julie Anne sice nebyl ani trochu podobný, to ale neznamenalo, že by s ní neměl nic společného. Právníci ji upozornili, že jednoho dne přijde, nečekala jej ale tak brzy. Tvrdili, že bude nějakou chvíli trvat, než se všechno vyřeší. Složitě dědické řízení mohlo trvat dobrý rok, dost dlouho na to, aby si dala život do pořádku a našla si jiné ubytování.

Chovali se k ní soucitně a zřejmě chápali, jak velký šok zažila, když se v jejich luxusní kanceláře ve centru Vancouveru dozvěděla se, že dům, ve kterém žije, místo, které považovala za svůj domov, bude mít co nevidět nového majitele. Julie Anne po sobě zanechala závěť a vše, co měla, podle ní připadlo jejímu synovi.

„Ona ale nemá syna,“ namítla bez mrknutí oka. Neměla ani hrubou představu o tom, jak se Julie Anne rozhodla naložit se svým domem a pozemkem, a snad až naivně předpokládala, že jej odkáže dobročinné organizaci, kterou před desítkami let založila.

Odmítla uvěřit, že by měla dítě. Neuvěřila tomu, dokud jí právníci velmi pomalu a taktně nevysvětlili, že mají všechny dokumenty, které dokazují jeho legitimitu. Oznámili jí, že zatím může zůstat, kde je, a starat se o dům, a výpověď může očekávat teprve po uzavření dědického řízení.

Když tedy prchala na Nový Zéland, unikala nejen před zmatkem a nejistou budoucností, ale i zklamáním z toho, že před ní Julie Anne zatajila tak důležitou věc. Budiž, její důvody respektovala, ale... Tak či onak, do Kanady se vracela s tím, že než se objeví

někdo, kdo převezme dům, bude už mít zařízený nový život. Zdálo se ale, že osud pro ni měl už teď připravenou řadu problémů.

Nechtěla se s ním seznamovat. Jeho bytí vytěsnila z mysli a necítila ani žádnou zvědavost ohledně toho, kdo je a kde celá ta léta byl. Představovala si ho jako zkrachovalce, který nečekaně zjistil, že mu do klína spadlo malé jmění, s nímž nepočítal. Všechny otázky, které s ním souvisely, odsunula do podvědomí a soustředila se jen na to, aby nebyla doma, až jí bude volat právník, který jí bude chtít oznámit, kdy se dostaví dědic.

Když otevíral dveře do kuchyně, kradmo si ji prohlédl. Všiml si v její tváři ostražitosti a čehosi, co nedovedl přesně pojmenovat. „Jsme tady,“ oznámil stroze. „Venku čím dál hustěji sněží. Myslím, že je fér předpokládat, že si budeme muset vzájemně důvěřovat, protože tu zůstaneme zavření pár příštích hodin, ne-li dní. Nepřipadá mi, že by se nám v tomhle počasí podařilo odjet do města ani k nejbližšímu sousedovi. Cestou sem jsem moc domů neminul.“

Bezmyšlenkovitě přikývla. Pokoušela se odhadnout, jaký má Leo plán a jestli je opravdu tím, za koho jej považuje. Cítila na sobě jeho pohled, temný a pronikavý. Připustila, že má pravdu alespoň v tom, že uvízli ve sněhové bouři a budou muset spolupracovat. Připadlo jí moudré mlčet, dokud nezjistí, s kým má co do činění, a dát si trochu času, aby se mohla přizpůsobit nepříjemné situaci.

Nevypadal jako zkrachovalec. Vyzařovala z něj bystrost a kultivovanost, Kaya ale nechťela být tak hloupá, aby uvěřila prvnímu dojmu. Vzpomněla si, kam takový přístup dovedl její matku. Znovu a znovu podléhala prvním dojmům, bohatým mužům, hladkým řečem a nenucenému šarmu.

Soudila, že je příliš zkušená, než aby uvěřila tomu,